

Kikker Kijker Lisa Marée.

Frascati Producties/ Naomi Velissariou – *Sontag*, gezien op 15-02-2017.

Recensie

Schrijfster, essayist, publicist en politiek activiste. Vele mensen zullen bekend zijn met het werk van Susan Sontag, een van de meest spraakmakende denkers uit de 20e eeuw. Een voorstelling over deze bijzondere vrouw kan vele vormen aannemen, met zo veel bronnen om uit te putten. Deze voorstelling, geschreven door Rik van den Bos, is dan ook geïnspireerd op haar gedachtegoed en bevat tevens biografische elementen.

We maken kennis met Sontag (Ingrid Wender) lezend in een chaise longue. Haar zoon (Tim Schmidt) probeert haar aandacht te trekken, echter verzonken in haar boek toont ze weinig interesse. Het decor is naturalistisch, en geeft een studeerkamer weer met enkele meubelstukken en prominent een grote gevulde boekenkast. Een gekaderd beeld, die een minimale leefruimte weergeeft. Al snel blijkt dat het net uit is met haar vriendin en ze liever met werk bezig is. Haar zoon, sullig doch sympathiek neergezet door Schmidt, komt weer thuis wonen. Hij heeft ook schrijfaspiraties, maar later blijkt dat ze hier weinig vertrouwen in heeft. De eerste scene is eigenlijk al veelzeggend over deze relatie tussen moeder en zoon, die op zijn minst gezegd zeer stroef verloopt. Tussen de gesprekken, die veelal eenzijdig worden aangestuurd, komt haar redacteur (Ward Kerremans) nog een paar keer langs. Die is maar al te enthousiast over haar publicaties voor de krant en ontvangt tevens graag feedback op een boek die hij zelf aan het schrijven is. Beide mannen cirkelen om Sontag heen, hunkerend naar erkenning, terwijl ze alleen maar laatzinnige en bitse reacties terug krijgen. In de dialogen worden slim bepaalde denkbeelden van Sontag verweven, echter blijft het daarbij wel bij het aanstippen van haar gedachtegoed. De elektronische soundscape van Jimi Zoet wordt ingezet in de overgangen tussen de verschillende scènes, waarin het beeld even compleet zwart wordt en er kleine wisselingen plaatsvinden. Uiteraard is er tussendoor nog een scène weggelegd voor theatermaakster Naomi Velissariou, die tijdens een feestje als een glitter glamour popster de kamer inkomt. Met een zwaar digitaal bewerkte stem komt ze een nummer zingen over onder andere de rol van

kunst. Ook in de gesprekken zitten een aantal humoristische verwijzingen naar het theaterlandschap, die ze hiermee op de hak nemen. Een fijne afleiding van alle zwaarmoedige gesprekken, maar tevens een uit de toon vallende interventie in vergelijking met de rest van het stuk die lastig te plaatsen is in het geheel. De voorstelling mag dan *Sontag* heten, het draait vooral om de gecompliceerde moeder en zoonrelatie die sterk naar voren komt in alle scènes. Sontag zelf komt er echter minder goed vanaf met haar continue laatdunkende toon. Dit creëert niet alleen een verstikkende houding tussen haar zelf en de twee mannen, maar tevens naar het publiek. Er mist lucht, maar net als de mensen om haar heen is hier geen ontsnappen aan.